

LUAN QAFEZEZI

BIBLIOTEKA

8JH-1

216

poemë

I INTERNUARI

25H-1
Q 16

LUAN QAFËZEZI

I INTERNUARI

(POEMË)

STAMPATA E SHTETIT
PRISHTINE

~~34919~~
30332

N. SH. BOTIMEVE «NAIM FRASHËRI»

Redaktor: **Dalan** Shaplo
Korektore letrare: **Neka** Turkeshi
Piktor: **Pandi** Mele
Redaktor teknik: **Adem** Lita

Tirazhi 1500 kopje Formati 70 X 100/32 Stash: 2204-55

Shtyp. N.I.Sh. Shtypshkronjave «MIHAL DURI», Tiranë, 1964

Këng' e parë

I vogëlth ish qyteti bregdetar,
Qytet a fshat nuk dije, jo, ç't'i thoje,
Po qiell më t'bukur kot që të kërkoje
Mbi trollin amëtar!

E breg më t'artë syri s'të shikonte:
Plot mandarina, qitro, portokaj,
Ku dhe janari ndriste posi maji,
Kur lulja dhen' mbulonte!

Ja, ktu nj'agim Iliri djellin pa,
E këtu Gjergji ziliqaren hënë,
Këtu një dit' të shtrenjtën fjalëz: nënë!
Loreta belbt' e tha!

Këng' e dytë

Me lodërza çdo ditë ju kalonte:
Jasërthi, kut e cingël, apo çetën,
Po neve ende s'dimë për Loretën
Qysh Gjergji ëndërronte!

E ndofta as edhe Ilir Topinë
Ndokush në jetë kurr s'do ta ket' parë,
Po Gjergji dhe Iliri të pandarë
E shkuan vogjelinë.

E qysh në atë moshëz fëminie,
Me ta Loret' e bukur gjithmon' qe,
Ajo i dha fuqi çdo dit' të re
E gas asaj miqsie!

Kështu tre vogëlushët në agime
E prisnin shoqi shoqin pa durim,
Rreth botës fantazinë fluturim
E nisnin në shtegtime!

Dorinjtë qen' shkopinjëz prej kallami,
E lundrat o anijet: copka letër!
Po djemve dhe në Jon tej bregut tjetër
U vajti nami!

Kështu këta luftarë të hazdisur
Vërshonin mbi asqerin mizëri,
E flamuj ata ngrinin për liri
Mbi malet e thepisur!

E detit, të sprovuar si detarë,
Lundronin përmbi valë e mbi tallas!
Sa her' buçiste bregu par e pas,
Kur delnin fitimtarë!

E kur që nga betejat plot lavdi
Këthenin përmbi kuajt e harbuar,
Te shkëmbi vash' e tyr' e përmalluar
U derdhej drejt në gj!

Aher' si lum' rrëfimet rridhnin vetë,
Tregonin qysh mbi turqit nisën sulmin
E gazi dalngadalë mbrinte kulmin
Piratët kur i mbysnin krejt në det!

Këng' e tretë.

Ju ende, miq të dashur, s'kini hyrë
Në muret e kështjellit legjendar:
Posht tija shtrihet deti dallgëfryrë,
O hera her' i qetë si pasqyrë:
Si qielli në behar!

Mbi male ky kështjell nuk është ngritur,
Po pranëz, ku rreh bregun val' e zjarrtë,
Veç gjë, asgjë nuk ka për t'u çuditur,
Në se as dhe tri pash' nga faq' e ndritur
E detit s'është m'i lartë!

Po ç'hyn këtu në punë lartësia,
Kur trojet s'ka tufan që ja lëkund?
Kala të tillë kurrë dashuria
Që kurse zuri fillin gjithësia
Nuk ngriti asgjëkund!

Si lule brënda sajë lulëzonte
Loreta si perritë në rrëfim,
Dy shokve dashurinë ua shtonte
E gazi, që prej saja gjith mburonte,
Nuk kishte perëndim!

Prej cmirit kundërshtarët të tërbuar
Me çeta ju vërsulshin me furi,
Po Gjergji që çdo luftë e kish fituar
Me shpatë përmes ziarrit të pashuar
I zmbrapste përsëri!

Me të edhe Iliri i pandarë
Po s'shquhej aqë shumë në luftim,
Si Gjergjin bregu i detit s'kishte parë,
Sa turq në pellgje gjaku kishte larë
Pa shok' ai kryetrim!

E, ja, këtë virtyt kalorësie
Loreta shumë' e shumë' ja kish zili,
Kur kthehej me një ndjenj' mirnjohtësie
A gazi, apo malli — dashurie
I futej prap' në gjë.

Këng' e katërt.

Kështu filloi, pastaj ngadalë u rrit
Në bangëzat e shkollës miqësia,
Ashtu si rriten lulet në saksia
Kur vasha i ujit!

Pa shkuan, vite shkuan pa u ndjerë,
Me ta dhe vogjësia e pafaj,
Plot ëndrra i rinisë i pari maj
Shkëlqeu një pranverë!

Me flokzit pëndë korbi, syulli
Loreta gjithëmonë zbukurohej
E shtat' i saj si kresht' që më lart çohej:
Gjasonte si selvi!

Po Gjergji e Iliri si më parë
Për të me mall të zjarrtë bisedonin,
E prap' me zemrën flakë dëshëronin
T'u mbetej e pandarë!

— Besomë, Ilir! Të t'them ç'është' e vërteta:
Atë as vetë s'di se sa e dua...
Veçse pa të besoj se edhe jeta
E zbet' do t'ish për mua!

— Si motr' e dua, Gjergj, dhe shpesh për të
Një mall të zjarrtë ndjej në kraharuar,
E, ja, kjo flak', që kurrë s'ka të shuar
Më fort më djeg gjithnjë!

— Oh, ja, tek vjen! Jo shoqja kund s'iu gjet!
Nga bukuria lule jargavani,
E nga urtia: ndrit, si yll karvani
Kur udhën çan ndër netë!

— E çelur, Gjergj, si qielli ynë i dliërë
Krijes' më t'paqt' kjo tokë kurrë s'pa,
E pafajninë kush zili s'ja ka
Ng'ata që njohin mirë.

Kështu dy shokët ëmbël bisedojnë,
Ajo afron, po ende ata flasin,
E përsëri me shoqet tek e masin
Më lart atë e çojnë!

Këng' e pestë.

Po Gjergj Vasinë rritur si dre mali
Ajo e donte aq sa shumë herë
Me buz' në gaz, në ëndërr, shënd e verë
E rrokte fort nga malli.

Po ç'ishte, vall', ky mall që s'kishte emër
Mos: miqësi a ndofta tjetër gjë?
Po ky mister shigjetë ish për të,
Q'i ngulej thellë në zemër.

Veç dhe Ilirin t'afërt, të pandarë
Ajo e kish ashtu posi dikur.
Kur mbi shkëmbinj prej lecke një flamur
Valvisnin tok më parë!

Po tash e Gjergjit pamja, burrëria,
Aq shumë e shumë asaja i pëlqente
Sa dhe në jetë: sjellja, urtësia.
Kur gjegje kujt i kthente.

Jo, jo, tani të vegjël s'ishin më
Njëri detar e trim posi zgalemi,
Tjetri mësonjs' e i dijsëm, sa polemi
Në goj' e kish gjithnjë.

E kto virtyte t'rralla njerëzie
Me dashuri të dyve tek ua çmonte,
Një ndjenj' për Gjergjin zemrën ja pushtonte
Me forc magjie!

— Oh çfar' çudie — thosh, e për hata
Nga turpi duart vinte përmbi sy —
Jo, jo, kjo s'ngjet, un vllazër që të dy
I kam ata!

E prap' e prap' me mendje dot s'e kapte
Se gjer ku shkante vau i miqësisë,
E ku pastaja kopsht' i dashurisë
Të artët shtigje hapte.

Këng' e gjashtë

Ngjyrat ylberi derth mbi det e dhë
E bregu artë mbarë kuqëlon,
Në mes të valve djelli zë noton
Si nus' e re.

E breg' i gjërë mbushet më çdo krah,
Erëra lulësh enden an e kënd,
Të tilla mbrëmje rrall' në ndonjë vënd
Njeriu pa!

Të ulur pleqt' kundrojnë plot dëshirë
Kët' perëndim të mrekullt ngjyrë gjak,
N'sa rrez' e fundit majat tek përflak,
Ju thotë: Lamtumirë!